

OLÁH JÁNOS

Mágnes

A keserűt,
a savanykás édeset,
e romlás színezte túl bölcs ízeket
próbálom elkerülni,
de a régi ütem, a régi léptek
ahogy egykor vonzottak, ugyanúgy vonzanak ma is
az érdes homok,
a telt agyag,
a porózus avar felé.
Gyermeki bizalommal hullom térdre,
esem hasra,
nyújtom ki a föld eső mosdatta
ajka iránt a nyelvemet.
Elválni volt nehéz,
a távolságot a születésben megtalálni.
A zuhanás üres mágnes-torkát
rám tátja hirtelen.
Hiába súgom,
nem ezt akartam, nem ezt kerestem,
megragad
és minden ízemben rázni kezd,
érezem, többé már el nem enged.
- Maradj! - hurkol hisztérikus lánysikoly.
- Ne menj! - búgják megbocsátó asszonyajkák.
- Várj még! - kérlel egy álnok jóbarát.
- Falhoz! - dörmögi durva martalóc.
Együtt voltam velük.
Ez volt az én világom.
Szédülésből eszkábált árnyodú,
öntudatlanság fészke te,
a kővel dobált madarat,
ha eltalálták,
el kell ejtened.

Honnan hová?

*Honnan hallatszik, milyen másoló-papír-éjből
a puha macskanyávogás?*

A kertet járják,

gombolyagként gurulnak a frissen nyírt fűvön,

s felgöngyölik életünk fonalát,

eltüntetik

a vöröset, a cirmost, a feketét, a fehérét,

s egyszercsak azt mondják,

nem is mondják, mert nem beszélnek,

csak sugallják

- ahogy a bokor alá osonva, kárörvendőn-közömbös

hajnali pofával visszanéznek -,

nincs tovább.

ESZIK ALAJOS